

De megőrizte a hely nevét
A csűr, az út túloldalán,
Amely a házzal lángra nem kapott –
A szél akarta így talán.

Nem nyitotta többé ajtaját
Az út felé, több ökörfogat
Nem csörtetett be rajta már,
Lerakni a szalmakazlakat.

Tört ablakain ki-be szálltak
A légen át a madarak,
Hangjuk leginkább, mint a sóhaj,
Mely a túl sok emlékből fakad.

Pedig nekik nyitott az orgona,
S zöldellt a vén szil, bár megégett,
És a száraz kút és a kerítés
Nekik segített rakni fészket.

Nem volt mért szomorkodniuk.
De bár örvendve csicseregtek,
Aki nem ismerős vidéken,
Azt hitte volna, pityeregnek.

Ismeretlen angol költő

BÁDATOS DAPOK

Hideg dovebber dzsípós szele jó,
Biatta bost bided bezó kopár,
Oda az egyhe, őszi idő –
S elbúlt a Gyár!

Deb tudob, bilyed erős akarat
Lelkesít, hogy daloljod bég a száj,
Bégis dalolok, bidt a badarak,
Bert hát buszáj.

Bost búcsú déked, trillázó patak,
Ti rózsák, badarak, te tarka rét,
Búcsú déktek, artikulált szavak,
Áldott beszéd!

Zöld gyepek, árgyas erdő, búcsú déked,
Búcsú déked, vidáb, gyári lagzi!
Begtört szívvel sebbi bást deb kérek,
Csak hogy – haptic!!!

Varró Dániel fordításai

Rába György

KLUBDÉLUTÁN

Míg fiatal voltam
tobzódtam romboltam
kielégítetlen
roncsból építettem
páros menedéket
s megint ostromgépet
egy hajnalon arra
riadtam szívdobogva
a klubból ahol éltem
nem lehet kilépnem
pedig előírás
hiába a sírás
szigorú szokás itt
ahogy a tag vénül
ráolvasztják végül
kiürült csodáit
ledalolt sok asszony
kaján mosoly az ajkon
kitágult pupilla
rettegést ver vissza
ám nincs ki viasszá
unt sorsát átszabná
nem is emberforma
a panoptikumba
illőre döbbennek
frissen érkezettek
évek szatíróján
dülöngnek hahotázván
és előlről kezdik
míg rájuk nem öregszik